

Syrien er en Slyngestat

Mordet på Rafiq Hariri viser det endnu engang!

Libanons historie fra selvstændigheden i 1943 op til i dag er præget af store dramaer og involvering fra næsten alle lande i Mellemøsten. Det har været en kampplads for alle politiske strømninger i Mellemøsten. Mange mennesker er omkommet i borgerkrigene og adskillige politiske ledere er blevet myrdet. Alt tyder på, at Syrien har haft en finger med i spillet i de fleste politiske mord.

Man kan blot nævne nogle af de top politikerne, der siden starten af den libanesiske borger krig er myrdet. Kamal Jumblatt druserleder i 1977, Bashir Gemayel i 1982 en måned efter han var valgt til præsident, og nu Rafiq Hariri, premierminister fra 1992 - 2004. De var alle stærke modstandere af den syriske dominans - de var i vejen. Mange andre har lidt samme skæbne.

Det er en ejendommelig oplevelse at rejse fra Damaskus til Beirut. Man bestiller en taxa, og turen er på ca. 100 km. Det tager 3-4 timer, og det meste af tiden tilbringes ved grænsen. Man når først den syriske grænsestation, hvor paspoliti og toldmyndigheder gør deres grundige arbejde. Så kører man videre til den libanesiske grænsestation, hvor den samme procedure udføres *også af syrisk grænsepoliti*. Der bliver sandelig ikke overladt noget til tilfældighederne, men det viser, hvorledes Syrien gennemkontrollerer Libanon.

Man bør nok nævne, at der er mange politiske kræfter i Syrien, og de ikke altid arbejder koordineret. Det bedste eksempel på dette er nok en ung palæstinenser ved navn Hindawi med syrisk pas, der i 1987 forsøgte at sende sin kæreste med EL Al fra London til Tel Aviv med en dynamitladning i hendes dobbeltbundede håndbagage. Det blev opdaget i sikkerhedskontrollen og bag aktionen stod Syrien, men så vidt jeg kunne spore gennem mine kontakter, var det flyvevåbnets sikkerhedstjeneste, der hjalp Hindawi, og resten af militæret og helt op til toppen af den Syriske administration vidste formodentlig intet på forhånd. På det tidspunkt var der 6 sikkerhedstjenester i Syrien, efter affæren blev antallet af sikkerhedstjenester omtrent fordoblet. Sagen blev en stor skandale i London, Hindawi blev idømt 45 års fængsel og den syriske ambassadør blev udvist.

Der er for mig ingen tvivl om, at mordet på Rafiq Hariri er begået af syrere eller pro-syriske libanesere. Han var i vejen og gik selv af som premierminister i 2004 i protest mod den syriske dominans, og han skulle lede oppositionen i forbindelse med parlamentsvalget senere i år.

Hariri kom til magten i 1992 og har i hele sin regeringsperiode haft det primære mål at skabe et frit og uafhængigt Libanon som før borgerkrigen i 1975. Det var Mellemøstens Paris, Frankfurt og London på samme tid. Det var Mellemøstens handels- og finanscentrum og samtidig byen, hvor restauranter og forlystelser nærmede sig europæisk standard.

Hariri kom fra en almindelig libanesiske familie. Han var foretagsomhedens mand, igangsætter og organisator. Han grundlagde i 1978 entreprenørfirmaet Saudi OGER, senere med et datterselskab i OGER International i Frankrig. Han byggede i 1979 et Hotel i Riyadh på 7 måneder for den saudiarabiske kongefamilie, hvilket gav ham et meget fint omdømme i Riyadh. Senere byggede han for kongefamilien et konferencecenter i Taif på 13 måneder. Det skulle være færdigt til tiden, da det skulle bruges til det islamiske topmøde i 1981. Hariri blev færdig som lovet og vandt naturligvis stor anerkendelse.

Jeg mødte Rafiq Hariri personligt i 1993, hvor han havde været regeringschef i 1½ år. Det var bestemt hans hierarkiske entreprenør ånd der prægede regeringens indsats. Jeg var med i en erhvervsdelegation, hvortil der også var knyttet journalister, men de måtte ikke stille spørgsmål, kun medlemmer af erhvervsdelegationen. Han optrådte som en sand koncernchef, og i den situation landet var i var det vel også den rigtige ledelsesform. Her et eksempel:

Place de la Martyr og kvarteret omkring, der på det tidspunkt var en stor ruinhob, skulle genopbygges. Hariri besluttede at bruge bygningsresterne som opfyld ved kysten, og derved

etablere nogle af de mest attraktive grunde i hele Beirut. Projektet blev gennemført, kvarteret omkring pladsen genopbygget, og genopbygningsarbejdet kostede ikke mere end at salget af grundene kunne finansiere det.

Konflikterne i Libanon er talrige og meget komplicerede. Men i 1988 vedtog de fleste libanesiske politikere fredsftalen kaldet Taif aftalen efter byen, hvor den blev indgået.

Overgangsadministratoren Michel Aoun, kristen maronitisk general, var ikke med i Taif aftalen, og blev støttet af Saddam Hussein for at modarbejde arvefjenden Syrien der fik for stor magt. På grund af FN's sanktioner mod Irak fra og med august 1990 ophørte Iraks støtte til Michel Aoun. Hans milits måtte opgive kampen, og Taif aftalen kunne gennemføres.

Uanset USA's noget bombastiske facon må man give Bush administrationen ret i at Syrien er en slyngelstat, forstået på den måde, at de anvender mafiametoder til at opnå deres politiske mål - især i Libanon. Der er for mig ingen tvivl om at også attentatet på Hariri er begået af grupper med den hensigt at fremme syriske interesser, formodentlig en af militærets sikkerhedstjenester. Om det er sanktioneret fra den syriske top er en anden sag.

Men hvis vi skal gøre verden lidt bedre og mere sikker er Syrien et af stederne, hvor man bør gribe ind. Så må vi håbe, at de vil samarbejde, så vi undgår en så storstilet aktion som befrielsen af Irak. Men handling er nødvendig, hvis vi skal øge stabiliteten i Mellemøsten.

Mange vil argumentere imod med henvisning til Israël's aktioner mod palæstinenserne, og Israël / Palæstina konflikten er selvfølgelig også et alvorligt problem, der skal løses.

*Steffen Nørregaard
Frisholtvej 53, Sahl
8850 Bjerringbro*